

Arrest

**nr. 124 264 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 april 2014.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 109 018 van 3 september 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij, in zoverre al noodzakelijk, quod non, met betrekking tot de (veiligheids)situatie in zijn regio van herkomst Peshawar desgevallend over een intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 109 018 van 3 september 2013, dat gezag van gewijde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn huidige tweede asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe gegevens aan. Hij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag, legt (in dit kader) bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan enkele bijkomende documenten neer, met name een kopie van twee pagina's uit (beweerdelijk) zijn vaders paspoort, een kopie van een klacht die zijn moeder zou hebben ingediend (naar aanleiding van de ontvoering van zijn broer), en twee pagina's met krantenknipsels. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 109 018 van 3 september 2013 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Bovendien kan aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën geen bewijswaarde worden gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135), en blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat (ver)vals(t)e documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 109 018 van 3 september 2013 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij, wat de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst betreft, niet over een intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 maart 2014, voert verzoekende partij aan dat het Commissariaat-generaal beweert dat een kopie van een krantenartikel geen objectief bewijs kan zijn, terwijl dit kan geverifieerd worden vermits het artikel gepubliceerd werd op internet. Zij wijst er op dat het Commissariaat-generaal zelfs niet de minste poging heeft ondernomen om dit te onderzoeken. Voor wat het visum in het paspoort van haar vader betreft, bevestigt verzoekende partij nogmaals dat een visum gewoon kan gekocht worden. Zij besluit dat ze geen contact meer heeft met haar familie en ook geen nieuws heeft ontvangen.

De Raad stelde bij arrest nr. 109 018 van 3 september 2013 de ongeloofwaardigheid vast van het asielrelaas van verzoekende partij.

Voormeld arrest nr. 109 018 stelt het volgende:

“Verzoeker herhaalt het asielrelaas en stelt dat de Taliban hem vervolgt. Verzoeker had geen problemen in Pakistan tot hij vrijwillig meeding naar Mohmand Agency. De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoeker wiens vader verzoeker verbood bij avond buiten te komen, zich zo argeloos zou laten meenemen door twee jongens waarvan hij de naam niet kan noemen (gehoor p. 14), naar Mohmand Agency dat bekend staat als bijzonder gevaarlijk (zie aan het administratief dossier toegevoegde informatie) en dit zonder dat hij hiervoor een bepaalde bedoeling had. Hoe dan ook, verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat “de Taliban” verzoeker en zijn vriend gedwongen zouden hebben ingelijfd en hebben vastgehouden (gehoor p. 16), indien beiden werkelijk onwillig waren. Immers daargelaten dat het nut voor de Taliban niet kan worden ingezien om onwilligen te rekruteren, blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie” dat de rekrutering van strijders door de belangrijkste militante groepering in KPK op vrijwillige basis verloopt. De waarachtigheid van verzoekers beweringen door de Taliban te worden gezocht, wordt verder ondergraven nu verzoeker niet kan duiden wanneer hij naar Mohmand Agency is gegaan noch wanneer hij het ontvlucht is (gehoor p. 12, p. 14). Verzoeker kan evenmin genoegzaam toelichten wanneer de twee talibanleden beweerdelijk zijn ouderlijk huis één of twee keer hebben bezocht (gehoor p. 18, p. 21) waarbij tevens blijkt dat verzoekers familie hierna geen bedreigingen meer ondervond (gehoor p. 20). Verzoeker beperkt zich tot het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van overdreven en niet-geadstrueerde beweringen (“de Taliban, een groep die een groot deel van het land feitelijk beheerst en minstens in de rest van het land een zeer grote invloed heeft”, “De Pakistaanse overheid kan verzoeker niet beschermen tegen represailles van de Taliban”), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker heeft bovendien nagelaten een beroep te doen op de Pakistaanse autoriteiten, noch maakt hij aannemelijk zich niet te kunnen hervestigen, zoals tevens infra blijkt. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.”

Verzoekende partij voert ter staving van haar huidige tweede asielaanvraag “nieuwe” elementen aan, doch kadert deze binnen de problematiek die zij in haar eerdere asielaanvraag naar voren bracht. Gezien uit voormeld arrest blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij, met name het feit dat zij problemen zou hebben gehad met en gezocht zou worden door de Taliban die haar wilde inlijven en op wiens lijst ze zou staan, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de in het kader van haar huidige asielaanvraag beweerde problematiek, met name het feit dat haar broer werd ontvoerd omwille van haar problemen en haar vader uit vrees naar China zou zijn gegaan.

De documenten voorgelegd door verzoekende partij ter staving van haar huidige asielaanvraag, met name een kopie van twee pagina's uit haar vaders paspoort, een klacht ingediend door haar moeder en twee pagina's met krantenknipsels, vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet op de vaststelling dat het allen gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën betreft en gezien de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat (ver)vals(t)e documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan, kan geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partij neergelegde documenten.

Betreffende verzoekende partij haar algemene bewering dat (de inhoud van) het krantenartikel geverifieerd kan worden vermits het gepubliceerd werd op internet, merkt de Raad op dat, daargelaten het feit of het betreffende artikel al dan niet daadwerkelijk op het internet werd gepubliceerd, een internetartikel/krantenartikel geen sluitend bewijs levert van (het feit dat) de hierin vermelde feiten (daadwerkelijk in werkelijkheid zijn gebeurd), *in casu* gelet ook op o.a. de informatie omtrent het veelvuldig voorkomen van corruptie en (ver)vals(t)e documenten in Pakistan.

Het feit dat, zoals verzoekende partij betoogt, een visum gewoon gekocht kan worden, zegt niets over de werkelijke reden van het visum van haar vader voor China. Uit (de kopie van) de twee pagina's uit het paspoort van verzoekende partij haar vader kan geenszins worden afgeleid met welk doel haar vader zijn visum zou hebben aangevraagd, noch of hij er daadwerkelijk gebruik van zou hebben gemaakt.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS